La castanyada

Anna Canyelles Roser Calafell

laGalera

—Avi, no tens escapatòria,
ens has d'explicar una història!
—Però Pau, no siguis tanoca,
no ho veus que ara no toca?
Sempre emboliques la troca!

Castanya va, castanya ve.

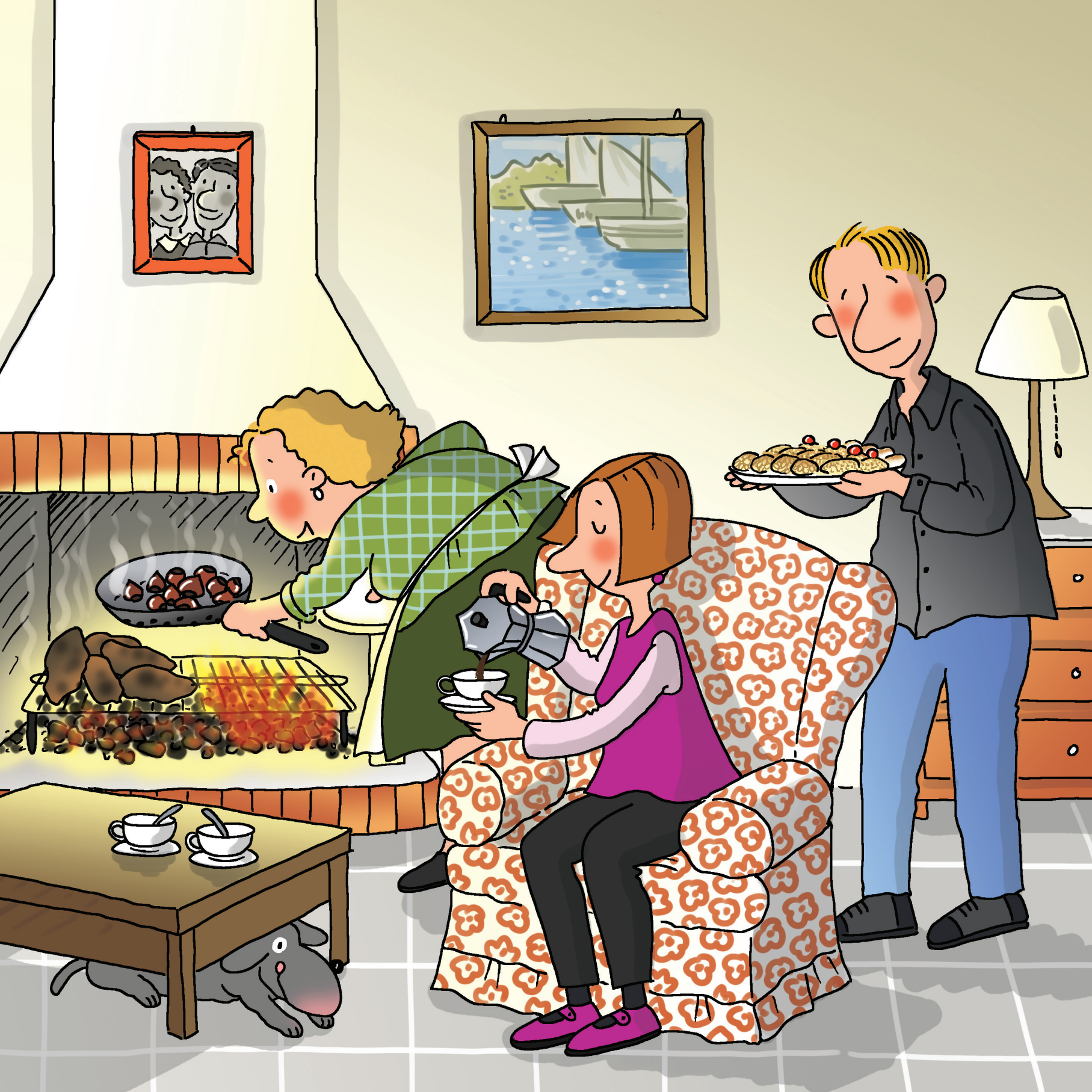

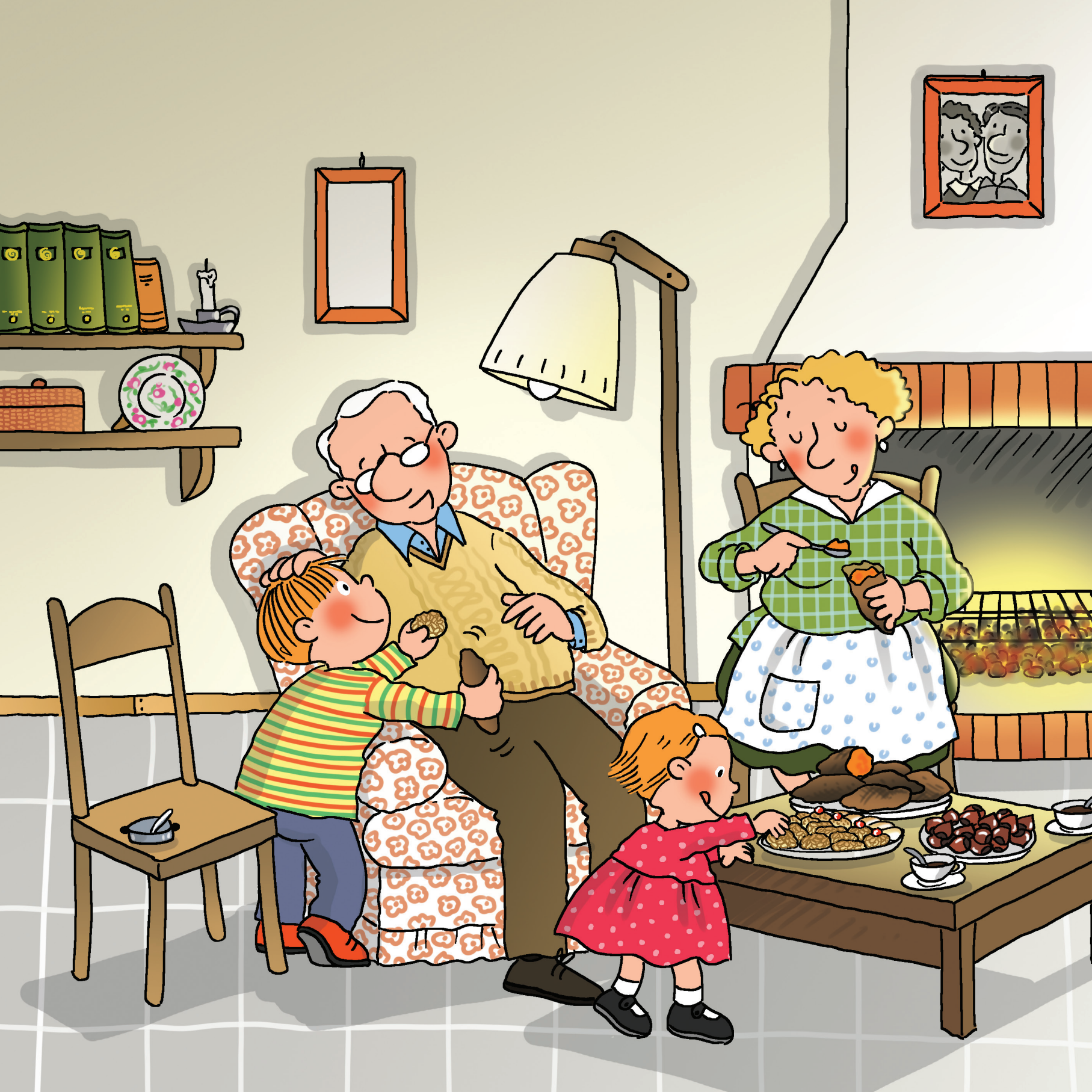

—Si ens l'esepliques et dono un panellet!

—Que n'ets, de pesat, fillet.

—I de moniatos, també n'hi ha,

i de castanyes, si et vols escalfar.

—Ja veig que no me'n podré escapar!

Castanya va, castanya ve.

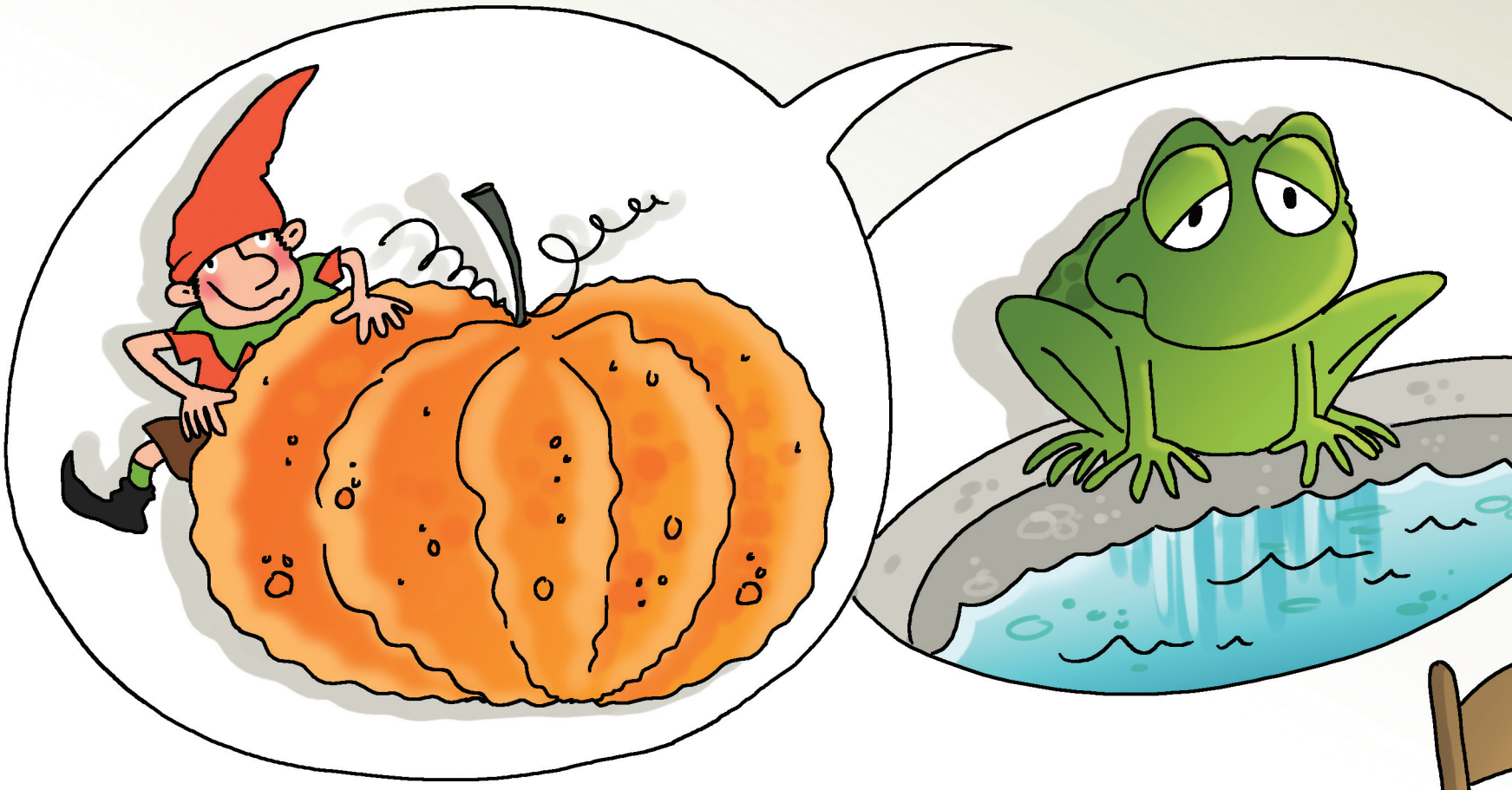

—Voleu la història del gripau i la bassa,
o la del nan i la carbassa?
Us explico què va passar amb l'aranya,
o voleu l'aventura de la muntanya?
—Avui, que és Tots Sants, la de la castanya!

Castanya va, castanya ve.

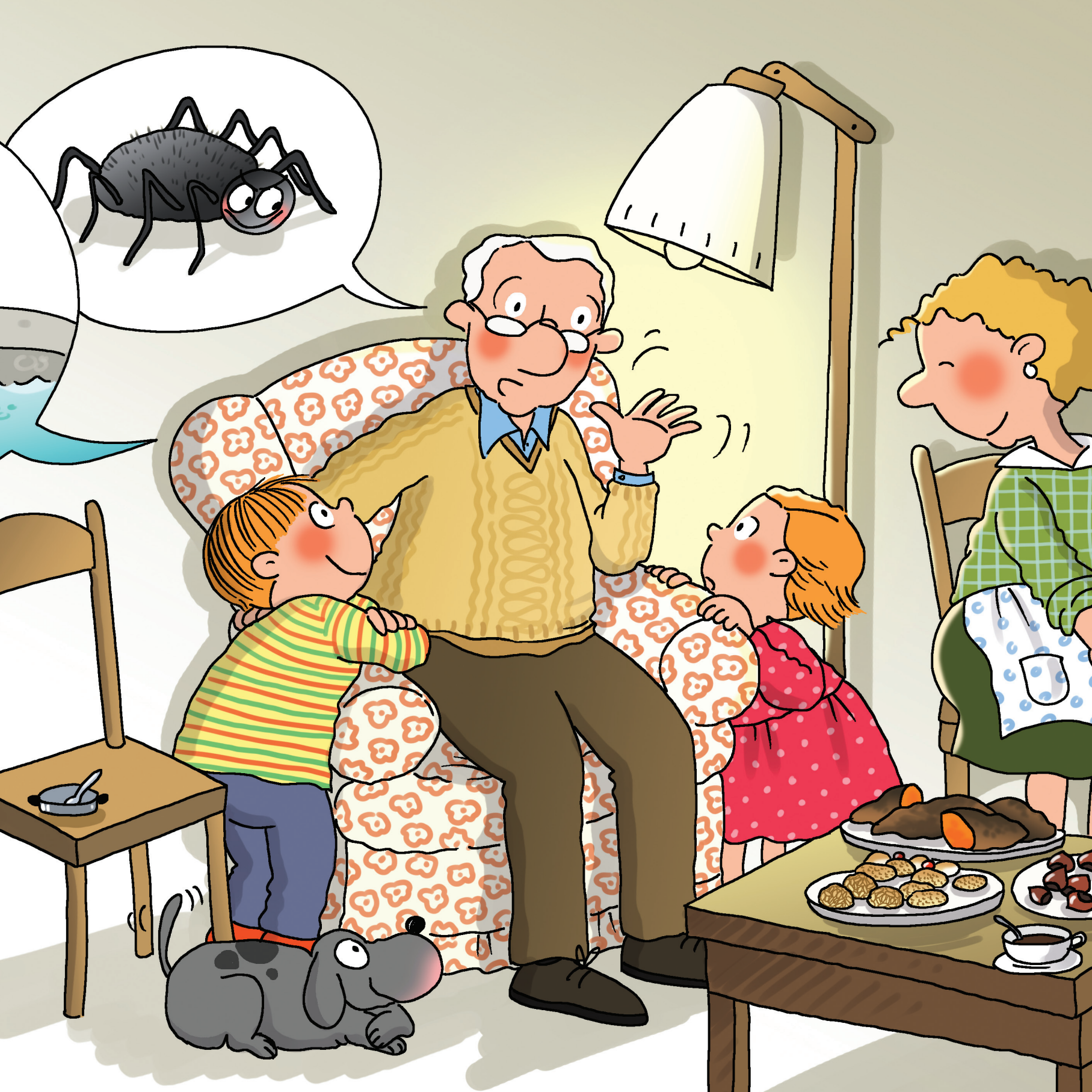

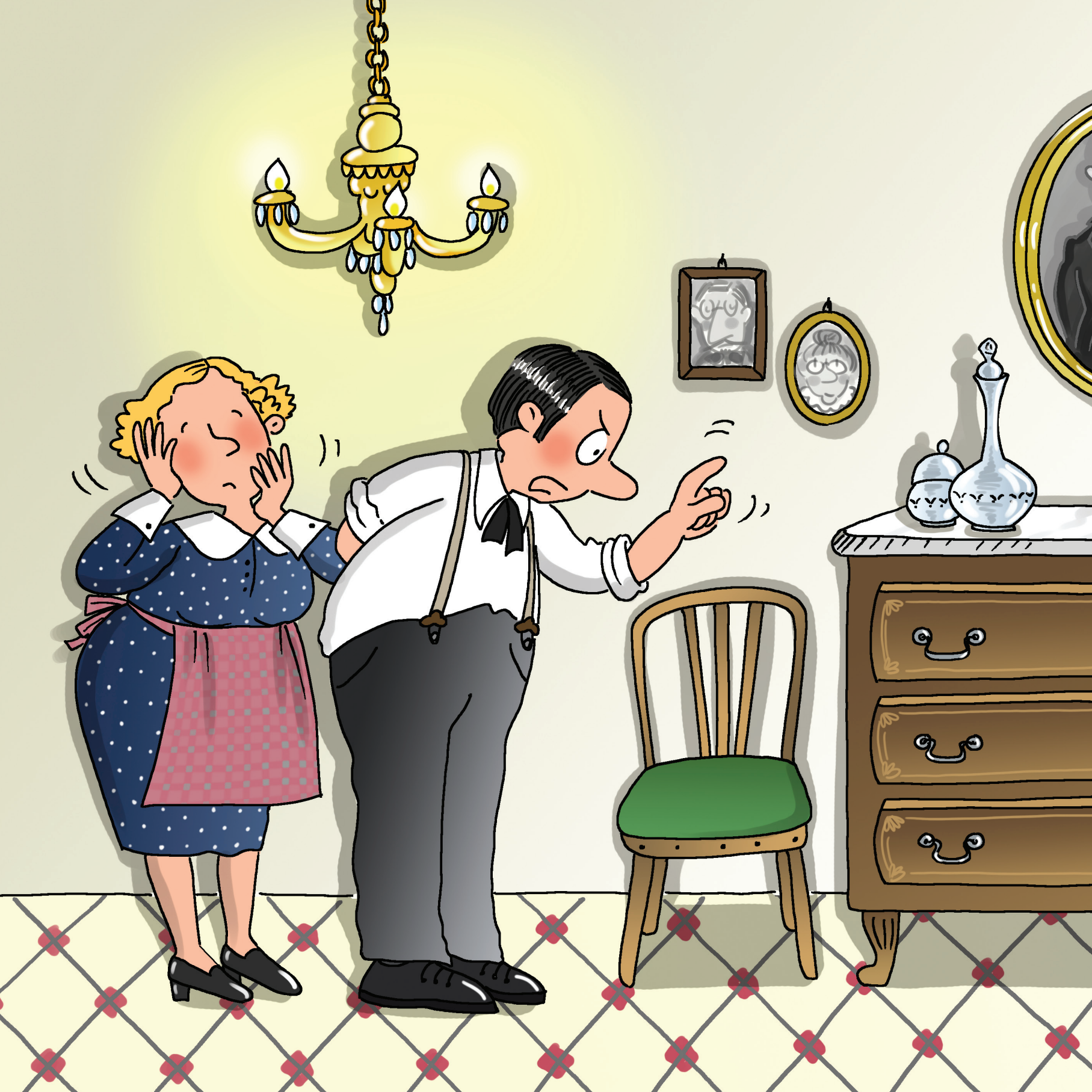

—Quan jo era petitet, era molt entremaliat!
La mare deia que era un nen endimoniat,
i el pare s'enrabiava i cridava enfadat:
«Quan veus un forat, hi fiques la banya!
Algun dia algú et clavarà una castanya.»

Castanya va, castanya ve.